

Максім Шчур

Альшанскія Могліцы

Усё жыццё ехаць да Прагі, каб памерці.
Падставіць твар дажджу, ня змусіўшы раскрыцца
гатычных вежаў складзеныя парасоны
па-над магілай. Выбітныя іншаверцы
сваіх краёў, паломнікі ад месцаў пакланення,
ад млынаў збочыўшыя рыцары
ўсіх папярэдніх пакаленняў
тут зьберажоны.

Як у вакенцы ўніз, у лужынным азерцы
праглядваюць нябёсы невыдуманай таямніцай
дзіцяці, што ўспрымае будучыню й заўтра
аднолькава ў сваім наіўным сэрцы
і, не стрываўшы на наступны дзень, амаль баіцца
замест мінулага прапалага
знайсці сьлед лапы пяціпалага
тыраназаўра.